

ISTEN ÉS A SZÖVETSÉG

November 16., szombat délután

Ha az ember úgy tartotta volna meg Isten törvényét, ahogy azt a bűneset után Ádámnak adta, és ahogy azt Noé megőrizte és Ábrahám megtartotta, akkor semmi szükség nem lett volna a körümetélkezés elrendelésére. Ha Ábrahám leszármazottai megtartották volna a szövetséget, amelynek a körümetélés volt a jele, akkor nem tudták volna őket bálványimádásra csábítani, és nem szenvedtek volna rab-szolgaként Egyiptomban. Ha elméjükben megtartották volna Isten törvényét, akkor nem lett volna szükség annak kihirdetésére a Sínai hegyről, amit kőtáblába is véstek. Ha a nép gyakorolta volna a Tízparancsolat alapelveit, akkor nem kellett volna Istennek további utasításokat adni Mózesnek. – *Pátriárkák és próféták*, 364. o.

Amikor Mózes átvette a hegyen Isten törvényét, az Úr közölte vele a lázadó Izrael bűnét. Kérte Mózes, ne állja el haragja útját, hadd törölje el őket. Mózes ennek ellenére is esedezett az Úrhoz a nép érdekében. Bár ő volt a legszelídebb ember, aki valaha is élt, de amikor a népről volt szó, akik élére Isten rendelte, elvesztette örökölt féltékenységét, és egyedülálló következetességgel, bámulatra méltó merészséggel kérlelte Istent Izrael érdekében. Nem volt hajlandó beletörödni, hogy az Úr elpusztítsa népét, és pusztulásuk után őt teszi naggyá, Izraelnél jobb népet támasztva.

Mózes győzött. Isten meghallgatta komoly kérését, hogy ne törölje el népét. Majd vette a szövetség két tábláját, a Tízparancsolatot, és lement a hegyről. Még messze járt a tábortól, amikor Izrael gyermekei szilaj, részeges tivornyájának zaja ütötte meg a fülét. Mikor megpillantotta bálványimádásukat, hogy égbekiáltó módon megszegették a szövetség Igéit, szomorúság és felháborodás vett erőt rajta. Tanácsalanság és szégyen gyötörte miattuk, ezért elhajította, összetörte a két táblát. Mivel megszegették Istennel kötött szövetségüket, Mózes

a két tábla eltörésével jelezte, hogy az Úr is megszakítottnak tekinti a szövetséget. A két tábla összetört, amelyen Isten törvénye állt. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 297–298. o.

Akik Krisztussal együtt új életet kezdenek, azok Isten választottai. Szent és szeretett gyermekeiként ismeri őket az Úr. Ennek értelmében tehát ünnepélyes szövetség alatt állnak, mely által alázatos elméjük megkülönbözteti őket a világtól. Fel kell öltözniük a feddhetetlenséget. Elszakadtak a világtól, annak lelkiületétől és gyakorlatától, és arról kell bizonyosságot tenniük, hogy az Úrtól tanulnak... Ha felismerik, hogy Krisztussal együtt meghaltak, ha megőrzik keresztségi fogadalmukat, akkor a világ nem fogja tudni magához vonzani őket, és nem tagadják meg Jézust. Ha krisztusi életet élnek ezen a földön, a mennyei természet részeseivé válhatnak. – *Isten fiai és leányai*, 133. o.

November 17., vasárnap – A szövetség fogalma

Ha Jézus Krisztus lakozik a szívben, akkor az meglátszik a családban, a műhelyben, a piacon és a gyülekezetben is. Az igazság ereje nemesíti az elmét, érzékennyé teszi az alázatos szívet, és az ember teljes lényét összhangba helyezi Istennel. Akit megváltoztat az igazság, az világosságot áraszt a világra. Aki Krisztusba helyezi reménységét, olyan tisztává válik, mint Ő. Jézus megjelenésének reménysége egy mindent átfogó remény, mely arról szól, hogy megláthatjuk a Királyt a maga teljes szépségében, és hozzá hasonlóvá válhatunk.

Krisztus visszajövelekor a föld megrendül, az égboltozat könyvtelercsként feltekeredik, és minden hegy meg sziget elmozdul helyéből. „Eljön a mi Istenünk és nem hallgat; emésztő tűz van előtte, és körülr erős forgószél. Hívja az egeket onnan felül, és a földet, hogy megítélje népét: Gyújtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet! És az egek kijelentik az ő igazságát, mert az Isten bíró.” (Zsolt 50:3–6) – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 116. o.

Közülünk sokan fel sem ismerik a szövetséget, amelynek részeseivé váltak Isten gyermekeiként. A legünnepélyesebb feladatunk képviselni Atyánkat és Jézus Krisztust. Vigyáznunk kellene, nehogy szégyent

hozzunk Istenre azzal, hogy miközben gyermekeinek valljuk magunkat, mégis az Ő akarata ellenében élünk. Készülünk a mennyei átköltözésre. Akkor tehát a cselekedeteink ezt fejezzék ki! Készüljünk a mennyei lakozásra, oda, ahova felment Jézus, hogy helyet készítsen az Őt szeretőknek. – *Our High Calling*, 368. o.

Mindazok, akik szántszándékkal elfordulnak Isten parancsolataitól, Sátán uralma alá helyezik magukat. Sokan játszanak a bűnnel, és úgy gondolják, fel tudnak hagyni vele, amikor úgy tetszik nekik: de addig-addig engednek csábjainak, amíg az övékénél erősebb akarat foglyaivá lesznek, és e titokzatos hatalom láncait már képtelenek lerázni. Talán olyan tehetetlenül vergődnek valami titkos bűn vagy eluralkodó szenvedély fogságában, akárcsak a kapernaumi megszállott.

A helyzetük mégsem reménytelen. Isten nem irányítja gondolatainkat a beleegyezésünk nélkül. Minden embernek joga van eldönteni, hogy melyik hatalom uralma alá akarja helyezni magát. Senki sem süllyedt olyan mélyre, senki sem olyan aljas, hogy ne találhatna Jézus Krisztusnál szabadulásra. A megszállott – imádkozás helyett – csak Sátán szavait tudta kimondani, de Isten hallotta a szív ki nem mondott fohászát. Egyetlen sóvárgó kiáltást sem hagy figyelmen kívül, ha az esdeklés nem is formálódik szavakká. Senki nem lesz Sátán martaléka, és gyengeségében nem marad magára, aki Istennel szövetségre lép. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 92–93. o.

November 18., hétfő – Történelmi szövetségek

Nemrégiben alkalmam nyílt a legszebb szivárványt megcsodálni, amit valaha láttam. Gyakran jártam festészeti kiállításon, és megcsodálhattam a művész tehetségét olyan festményeken is, amelyek Isten eme csodálatos ígéretének látványát ábrázolták. Most viszont előben láthattam a nagy Művész égőpiros, vörös, kék, zöld, ezüst- és arany színű árnyalatainak különféle kombinációját...

Maga Isten is ránéz a felhők között húzódó szivárványra, és megemlékezik örök szövetségéről... A szivárvány Jézus Krisztus szeretetét jelképezi, amely körülöleli a földet, egészen a legmagasabb égig ér, és az embert Istennel, a földet pedig a mennyel köti össze.

A szép látványt csodálva örülhetünk az Úrban, és bizonyosságunk lehet afelől, hogy szövetségének jelére Ő maga is figyel, és látva azt, megemlékezik földi gyermekeiről. Előtte nem ismeretlenek a nehézségeink, a veszélyek és a megpróbáltatások. Boldog reménységünk lehet, mivel fölöttünk az égen húzódik Isten szövetségének szivárványa. Sosem feledkezik meg szeretett gyermekeiről. A korlátolt emberi elme nem képes felfogni Isten különleges szeretetét, gyöngédségét, és semmihez sem fogható jóindulatát, amikor így szól hozzám: „Rátétek a szivárványra, és megemlékezem rólad”. – *Our High Calling*, 314. o.

E megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. Az Úr azt mondta Ábrahámnak: „... Én a mindenható Isten vagyok, járj énelőttem, és légy tökéletes.” (1Móz 17:1) Isten a következőképpen tett tanúbizonyságot hűségese szolgálójáról: „Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra, és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet...” (1Móz 26:5).

Ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg, és Ábrahámmal csak megújította, ám egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, amióta először adott hírt a megváltásról, és azt hittel elfogadták. Attól kezdve azonban, amikor Krisztus a halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már új szövetségnek nevezték. Ennek az új szövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek akarataival. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének. – *Isten csodálatos kegyelme*, 133. o.

Maga Krisztus rendelte el a zsidó istentiszteleti rendet, amelyben jelképek vetítették előre a lelki és mennyei dolgokat. Sokan elfeledték az áldozatok valódi jelentését; elveszett számukra a nagy igazság, hogy egyedül Krisztus által lehetséges a bűnbocsánat. Az áldozatok sokasága, a bikák és bakok vére nem tudta elvenni a bűnt...

Engesztelése örökre megpecsételte a kegyelem örök szövetségét. Eleget tett ezzel minden feltételnek, melytől Isten függővé tette a kegyelem szabad áradását. Letört vele minden korlátot, amely akadályozta a kegyelem, irgalmasság, a béke és szeretet szabad gyakorlását Ádám legbűnösebb gyermekei iránt. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 933. o.

November 19., kedd – A szövetség felépítése

Láttam, hogy Isten népének fel kell kelnie, meg kell újítania erejét Istenben, vagyis felújítani és megtartani a vele kötött szövetséget. A szombattartók soraiban mindenféle fellelhető a más tulajdonának kívánása, az önzés, a pénz szerelme és a világ szeretete. Ezek a bűnök Isten népe körében elpusztítják az áldozathozatal lelkületét. Akik a másét kívánják, nem is tudnak róla. Észrevétlenül hatalmasodott el rajtuk. Ha gyökerestől ki nem irtják, oly bizonyosan el fogja pusztítani őket, mint Ákánt. Sokan elvették az áldozatot Isten oltáráról. Szeretik a világot, a világ nyereségét és gazdagodását, és ha teljesen meg nem változnak, a világgal fognak elveszni. Isten javakat kölcsönzött nekik, ami nem az övék. Intézőivé tette őket. De magukénak mondják, és harácsolnak. De jaj, amikor Isten elveszi óvó kezét a javakról, akkor gyorsan, pillanatok alatt elvész az egész. Áldozatokat kell hoznunk Istenért, meg kell tagadnunk magunkat az igazságért. – *Bizonyásgtételek*, 1. köt., 140. o.

Józsue bölcs vezető volt, aki életét egészen odaszentelte az Úrnak. Mielőtt meghalt, összegyűjtötte a héber sereget, és Mózes példáját követve összefoglalta pusztai utazásuk élményeit, és Istennek írántuk tanúsított kegyelmes bánásmódját. Ekkor ékesszóló beszédet intézett hozzájuk. Elmondta nekik, hogy Moáb királya harcolt ellenük, és felszólította Bálámot, hogyátkozza meg őket; azonban Isten nem hallgatta meg Bálámot, azért „áldva áldott titeket”. Azután így szólott hozzájuk: „Hogyha pedig rossznak látjátok azt, hogy szolgáljatok az Úrnak, válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok, akár azokat az isteneket, akiknek a ti atyáitok szolgáltak, amíg túl voltak a folyóvízen, akár az emoreusok isteneit, akiknek földjén lakoztok, én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk.

A nép pedig felelt és mondta: Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az Urat, szolgálván idegen isteneket! Sőt inkább az Úr, a mi Istenünk az, aki felhozott minket és atyáinkat Egyiptom földjéről, a szolgaság házából, és aki ezeket a nagy jeleket tette a mi szemeink előtt, és megtartott minket minden utunkban, amelyen jártunk és mindama népek között, amelyek között általjöttünk.” (Józs 24:15–17)

A nép megújította a szövetséget Józsueval. Így szóltak hozzá: „Mi is szolgálunk az Úrnak, mert ő a mi Istenünk!” (Józs 24:18) Józsue

beírta a szövetség szavait egy könyvtekercsbe, amely a Mózesnek adott törvényeket és végzéseket tartalmazta. Egész Izrael szerette és becsülte Józsuét, és halálát nagyon megsiratták. – *A megváltás története*, 181–182. o.

Isten megajándékozott a döntés képességével, nekünk pedig használnunk kell ezt az adottságot. Mi nem tudjuk a szívünket megváltoztatni; nem tudjuk a gondolatainkat, indítékainkat, érzéseinket uralni. Nem tudjuk önmagunkat megtisztítani, Isten szolgálatára alkalmassá tenni. De el tudjuk határozni, hogy Istennek fogunk szolgálni, át tudjuk adni neki akaratainkat; és akkor Ő munkálja bennünk az akarást és a cselekvést tetszése szerint. Így az egész lényünk Krisztus uralma alá kerül. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 176. o.

November 20., szerda – Fogadalmak

A böjtnap lezárulása előtt a nép még másképp is kifejezte azt, hogy vissza akar térni az Úrhoz. Kötelezte magát, hogy többé nem szentségteleníti meg a szombatot. Nehémiás ekkor még hatalmi szóval nem tiltotta ki a pogány kereskedőket Jeruzsálemből, ahogy azt később tette. De hogy a népet védje a kísértéstől, ünnepélyesen megfogadtatta velük, hogy nem hágják át a szombat törvényét ezektől az árusoktól való vásárlással. Remélte, hogy ez majd a kereskedők kedvét szegi, és véget vet a kufárkodásnak.

Gondoskodás történt a nyilvános istentiszteletekről is. A gyülekezet megfogadta, hogy a tizeden kívül évenként meghatározott összeget ad a szentélyszolgálatra. „Bevisszük földünknek első termését – írja Nehémiás –, és mindenféle gyümölcsfának az első termését évről évre az Úr házába. Elsőszülött fiainkkal és állatainkkal is úgy járunk el, ahogyan elő van írva a törvényben. Marháink és juhaink elsőszülötteit bevisszük Istenünk házába...” – *Próféták és királyok*, 667. o.

Amikor Izrael gyermekei kijöttek Egyiptomból, hogy Kánaánba vonuljanak, a szombat volt a megkülönböztető jel. Úgy ma is ez a jel különbözteti meg Isten népét a világtól, amikor kijönnek onnan, hogy belépjenek a mennyei nyugalomba. A szombat az Isten és népe között

fennálló kapcsolat jele. Annak jele, hogy tisztelik Isten törvényét, és ez különbözteti meg a hű alattvalókat a törvénytiszteletől...

Akár Izraelnek, Isten nekünk is örök szövetségül adta a szombatot. Akik tisztelik Isten szent napját, azoknak a szombat a jelük, hogy választott népének ismeri el őket. Az ígélet az, hogy megtartja a szövetséget. Aki elfogadja Isten kormányzatának jelét, örök szövetségbe lép az Úrral. Az engedelmesség aranyláncához köti magát, melynek minden láncszeme ígélet. – *Bizonyágtételek*, 6. köt., 349–350. o.

Izrael visszatért az Úrhoz, és mélységesen bánta bűneit. Sírva és keseregve vallották meg azokat. Elismerték, Isten igazságosan bánt velük, és törvénye iránt engedelmességet fogadtak. Most kinyilvánították ígéreteibe vetett hitüket. Isten elfogadta bűnbánatukat; örvendezhettek, tudva, hogy megbocsátotta bűneiket, és újra kegyelmébe fogadta népét.

Nehémiásnak az igaz Isten templomi szolgálatának visszaállítása tett erőfeszítéseit siker koronázta. Amíg a nép hű maradt fogadalmához, és engedelmeskedett Isten szavának, addig az Úr teljesítette ígéletét, és gazdagon árasztotta rájuk áldásait. – *Próféták és királyok*, 667–668. o.

November 21., csütörtök – A templom

A sátor, majd később a templomot, önkéntes adományokból építették fel. A szükséges tatarozások és egyéb kiadások fedezésére nézve Mózes úgy intézkedett, hogy minden népszámlálás alkalmával minden lélek fél siklust adjon „... a gyülekezet sátorának szolgálatára” (2Móz 30:16). Nehémiás idejében évenként szedték a hozzájárulást e célra (2Kir 12:4–5; 2Kron 24:13; Neh 10:32–33). Időről időre bűn- és hálaáldozatot hoztak Istennek. Ezeket nagy számban mutatták be az évenkénti ünnepekkor. Ilyenkor a szegényeket is a legbőkezűbb gondoskodással látták el. – *Pátriárkák és próféták*, 526. o.

A templom megtisztításával Jézus kijelentette messiási küldetését, és megkezdte munkáját... Örök időktől fogva az volt Isten célja, hogy a ragyogó, szent szeráftól az emberig minden teremtet lény temp-

lom legyen, amelyben a Teremtő lakozik. A bűn miatt az ember megszűnt Isten temploma lenni. A bűnnel szennyezett, világoasságtól elfordult szív már nem tükrözte az isteni dicsőséget. Fiának testet öltésével azonban megvalósult a menny terve. Isten az emberben lakozik, és megmentő kegyelme által az emberi szív újra templomává lesz. Isten úgy tervezte, hogy a jeruzsálemi templom állandóan tanúsítsa: minden léleknek lehetősége van rá, hogy ezt a nagyszerű rendeltetését betöltse. Azonban a zsidók nem értették meg az épület jelentőségét, melyre oly nagy büszkeséggel tekintettek. Nem ajánlották föl magukat Isten Lelkének szent templomául. A jeruzsálemi templom udvarait betöltötte a rengeteg szentségtelen üzérkedés, és ez nagyon jól jellemezte az érzéki gyönyörök, szentségtelen gondolatok jelenlététől beszennyezett szív templomát. Jézus azzal mutatta meg küldetését, hogy megtisztította a templomot a világi eladóktól és vásárlóktól: a szívet akarja megtisztítani a bűn szennjétől – a lelket megrontó földi kívánságoktól, önző vágyaktól, bűnös szokásoktól. – *Jézus élete*, 161. o.

Pál nagyon szerényen vélekedett a keresztény életben való előmeneteléről. Önmagáról, mint a legnagyobb bűnösről beszélt: „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.” (Fil 3:12) Az Úr Pált mégis nagyra becsülte...

Ilyen lelkületű szolgákra van ma szükség. Az önteltekre, önmagukkal elégedettekre nincs szüksége Istennek. Urunk olyan követeket kíván, akik érzik, hogy szükségük van Krisztus engesztelő vérére; akik nem kérkedve, önelégülten vesznek részt a munkában, hanem a hit teljes bizonyosságával, és felismerik, állandóan szükségük lesz Krisztus segítségére, hogy a lelkekkel bánni tudjanak. – *Az evangélium szolgálja*, 143. o.

November 22., péntek – További tanulmányozásra
Jézushoz vezető út: „Odaadás” című fejezet.